

ПРИНЦИПИ ДИПЛОМАТА ІГОРЯ ТУРЯНСЬКОГО

Головними рисами характеру мого колеги, що особливо виявлялися впродовж його тривалої дипломатичної служби, якій він присвятив загалом 41 рік свого життя, завжди були, та й залишаються донині, енергійність, допитливість, прискіпливість та виняткова принциповість.

Ми познайомилися далекого 1973 року, з якого розпочався відлік і моєї багаторічної дипломатичної служби. І всі роки, незважаючи на те, що працювали на різних напрямках у нашому міністерстві закордонних справ, я часто був свідком того, що згадані риси його характеру, успадковані ним з генами своїх батьків, завжди супроводжували роботу мого колеги на всіх ділянках дипломатичної служби як у центральному апараті МЗС, так і під час численних службових відряджень за кордон – як тимчасових, так і тривалих.

До речі, народилися ми в одному й тому ж місяці з тією невеликою різницею, що він з'явився на світ 20 квітня 1941 року, а я наступного року.

Нагадаю, що 2016 року з нагоди 75-ти річчя мого колеги й друга в журналі «Зовнішні справи» була опублікована моя стаття під назвою «Слово про колегу». Цього разу на відзначення його 80-річного ювілею я вирішив акцентувати свою розповідь ви-

нятково на тому, що стало рушійною силою його незаперечних успіхів як фахового дипломата, на чюю долю також випало багато різних випробувань на міцність, але ніщо не зламало його духу й характеру.

Набутий ним ще у радянській Україні практичний дипломатичний досвід попри існуючу в ті роки ідеологію, яку Москва нав'язувала всім тодішнім союзним республікам, став важливим підґрунтям в його подальшій дипломатичній біографії.

Разом з іншими колегами він активно долучився до процесу становлення дипломатичної служби незалежної України та формування засад її власної зовнішньої політики. То були нелегкі випробування для кожного з нас, але необхідного, суттєвого поштовху в реалізації таких надзвичайно важливих питань державного значення було надано. Тому в ті перші роки незалежної України діяльність нашого міністерства закордонних справ справедливо вважалася найбільш ефективною порівняно з іншими державними установами.

Впродовж якісно нового етапу в дипломатичній службі мій колега випробував себе, свій потенціал і досвід на різних, зокрема й керівних, посадах. До його слушних думок та конкретних пропозицій часто прислуховувались, а до оцінки

роботи підлеглих співробітників та рівня виконання ними службових обов'язків він ставився досить прискіпливо й вимогливо, але водночас і повчально, сподіваючися на те, що його вихованці ще виявлять свої позитивні здібності. Так, до речі, й сталося: п'ятнадцять його колишніх співробітників із часом були призначені на посади послів у відповідних державах світу. Водночас мій колега і сам продовжував учитися з урахуванням нових політичних реалій та можливостей для досвідчених українських дипломатів.

Тому він має всі підстави пишатися тим, що зробив і чого досягнув за всі роки роботи на дипломатичній службі, доводячи відданість українській дипломатії своїм відповідальним і творчим ставленням до виконання службових обов'язків на всіх посадах.

Своєрідною вершиною дипломатичної служби колеги стало призначення його 1992 року першим Надзвичайним і Повноважним Послом України в Турецькій Республіці, в якій він виконував цю почесну дипломатичну місію протягом п'яти років. Зауважу, що бути першим у будь-якій галузі чи справі, звичайно, почесно і часто буває нелегко, але в дипломатії бути першим офіційним представником своєї держави у відповідній державі світу – це не лише велика честь, а й надзвичайно серйозна відповідальність. Тому при виконанні такої винятково важливої дипломатичної місії кожен дипломат повинен виправдовувати виявлену до нього (або неї) довіру і підтверджувати призначення на таку високу й почесну дипломатичну посаду результативною і змістовною діяльністю.

Дипломатичну місію першого Посла незалежної України в Турецькій Республіці тодішній її Президент Сулейман Демірель оцінив досить позитивно. Під час свого другого офіційного візиту до України 1999 року, побачивши на влаштованому на його честь прийомі й мого колегу, він потиснув йому руку, після чого, звертаючись до Президента України Л.Д. Кучми і привертаючи його увагу до Ігоря Турянського, сказав таке: «Ця людина зробила надзвичайно багато для того, щоб ми зараз стояли тут поруч...». Дещо дивно відреагував на такі багато значущі слова С. Деміреля Президент України, який обмежився лише запитанням: «Правда?» Коментарі, як говориться, тут зайві.

З 2000 до 2004 року мій колега представляв Україну в Південно-Африканській Республіці, а за сумісництвом ще в чотирьох країнах Африки: Мозамбіку, Намібії, Замбії та Зімбабве. Незважаючи на таке «почесне навантаження», він усе витримав і на належному рівні виконав і цю відповідальну дипломатичну місію.

Після завершення 2007 року дипломатичної служби мій колега протягом п'яти років був радником з міжнародних питань Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. І на цій відповідальній посаді застосовував набутий ним багаторічний дипломатичний досвід.

Свою активну життєдіяльність, притаманні йому завзятість та енергійність, а також небайдуже ставлення до того, що відбувається в нашій державі й в навколишньому світі, продовжує виявляти й перебуваючи з 2012 року на пенсії – або у відставці, говорячи дипломатичною термінологією.

Тож вітаючи мого колегу з 80-річним ювілеєм, від щирого серця бажаю йому, насамперед, доброго здоров'я на подальші роки, творчої наснаги як членові Національної спілки журналістів України і надалі залишатися таким, яким я і наші колеги знаємо його вже не один десяток років.

Юрій БОГАЄВСЬКИЙ,
Надзвичайний і Повноважний Посол України,
ветеран дипломатичної служби

